

24.95x34.52	1	עמוד 30	טופהשבווע	מער יב -	14/06/2019	68829296-0
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונות - 80790						

נדב העצני

סימנים של התפכחות

הימנים כבר לא מעניקים חסינות אוטומטית לנתניהו. מה קרה בשבועיים האחרונים שמטלטל את הממלכה? ■ ומפלגת ימין לא דתית היא צו השעה

בנט הליכה משותפת עם הבית היהודי - לא נכונה צילום: רויטרס

בשבוע החולף גילתה התקשורת שחלקים מהימין הישראלי הפסיקו לסגוד לבנימין נתניהו. כתבים ומגישים חפרו במשמעות הרמת הגבות של אראל סג"ל וקמיצות הפה של שמעון ריקלין, תוך שהם ניסו לנחש האם ראש הממשלה בצרות. עצם העיסוק בהגיגי ערוץ 20 ו"ישראל היום" מעורר בפני עצמו. הוא ממחיש עד כמה ברור שמחנה השמאל לא מסוגל לנצח בכוחות עצמו, ולכן חייבים לנתח את קרבי הימין. אבל, עדיין, השאלה האם נתניהו איכר את החסינות במחנה הימין מעניינת וחשובה.

לצד ביקורת מתונה חדשה של כמה עיתונאים ממקדשי נתניהו, אכן יש סימנים שמשהו חדש קורה. כך למשל, הקמפיין שהשיקו השבוע ארבעה ראשי רשויות ביו"ש, שדורש מנתניהו להפסיק לדבר ימין ולעשות שמאל. קמפיין שתובע במפגיע וללא כפפות את מה שמפלגת הבית היהודי ביקשה בנימוס במסגרת השיחות הקואליציוניות, בלי להעז להפוך שולחן כשנתניהו התעלם ממנה.

למי שכמוני נדהם מהאופן שבו מצליח נתניהו להתייבץ בראש המחנה הלאומי, בעודו מיישם מדיניות שונה לגמרי - הסדקים החדשים בכרזת נתניהו גם מפתיעים וגם צפויים. מפתיעים כי לא מובן למה דווקא עכשיו. זה עתה מלאו עשר שנים לנאום בר-אילן, שבו התהפך נתניהו והחל לתמוך במדינה פלסטינית. אז מה קרה בשבועיים האחרונים שמטלטל את הממלכה?

אולי עדיף בנפרד

לצד בקרת הסדקים בממלכת נתניהו, התעצמה השבוע דרמת החיבורים והפירורים בימין. לצד השיחות השקטות שמתנהלות בין איילת שקד ובכירים בבית היהודי, לצד הקריאות הדרמטיות להתאחד כדי לא לאבד שוב מנדטים, פרץ דו-הקרב המדמם בין מוטי יוגב לנפתלי בנט. מה שלא מותר הרבה סיכוי להליכה משותפת.

אבל מעבר לאמוציות ומלחמות האגו, לא בטוח שהליכה משותפת היא דווקא המהלך הנכון. הרעיון הבסיסי של הקמת הימין החדש נועד למקסם את מאגר הקולות של הימין האידאולוגי על שני חלקיו: זה שחובש כיפות ושביסים וזה שנוסע בשבת לים. הרעיון הזה לא נכשל, רק 1,400 מנדטים חסרו לימין החדש והם היו מגדילים במעט את העוגה של 2015. שלא לדבר על 2 מנדטים לפחות שנשתו לשווא במחוזות פייגלין. אבל העוגה האמיתית רחבה הרבה יותר, והיא נמצאת עמוק אצל מצביעי הליכוד ואביגדור ליברמן.

אם היה היגיון בהקמת מפלגת ימין לא דתית בזמנו, הרי שזה התחזק מאוד דווקא מאז הבחירות. ההתבטאויות וההתנהלות של סמוטריץ' המחישו לימנים רבים עד כמה יקשה עליהם להצביע עבורו וכמה

למי שכמוני נדהם מהאופן שבו מצליח נתניהו להתייבץ בראש המחנה הלאומי, בעודו מיישם מדיניות שונה לגמרי - הסדקים החדשים בכרזת נתניהו גם מפתיעים וגם צפויים. מפתיעים כי לא מובן למה דווקא עכשיו. זה עתה מלאו עשר שנים לנאום בר-אילן, שבו התהפך נתניהו והחל לתמוך במדינה פלסטינית. אז מה קרה בשבועיים האחרונים שמטלטל את הממלכה?

והרי כל כך מתבקש להסיק את המסקנות לגבי האיש שלא מפנה את חאן אל-אחמר, לא בונה את שכונת גבעת המטוס בירושלים, חונק את ההתיישבות, ממשיך להגן על הרשות הפלסטינית ומאפשר לה להשתלט על אדמות המדינה ביו"ש. אולי זו ההצעה המגונה למפלגת העבודה במשא ומתן הקואליציוני ששינתה משהו. הצעה שלו הייתה מתקבלת על ידי שלי יחימוביץ' ושות', הייתה גורמת לממשלת נתניהו ליישם את דרכו של השמאל הקיצוני. אחד ממכרי נתניהו אמר לי השבוע שלביבי היה מזל גדול שהעבודה לא אמרה לו כן, ולמעשה - הנייט שלהם הציל אותו.

אבל אולי נתניהו לא באמת ניצל, ורק עכשיו מתחילה התפכחות מסוימת בימין. כי הרי שום דבר אינו חדש אצל ראש הממשלה. ב-2009 זה היה אהוד ברק שהוכנס לממשלה מאחורי הגב של

ההתבטאויות וההתנהלות של סמוטריץ' המחישו לימנים רבים עד כמה יקשה עליהם להצביע עבורו. לכן ההיגיון מחייב דווקא לרוץ בשני ראשים: האחד פלורליסטי בראשות שקד ובנט והשני דתי מובהק בראשות סמוטריץ' ופרץ

ההתבטאויות וההתנהלות של סמוטריץ' המחישו לימנים רבים עד כמה יקשה עליהם להצביע עבורו. לכן ההיגיון מחייב דווקא לרוץ בשני ראשים: האחד פלורליסטי בראשות שקד ובנט והשני דתי מובהק בראשות סמוטריץ' ופרץ

ההתבטאויות וההתנהלות של סמוטריץ' המחישו לימנים רבים עד כמה יקשה עליהם להצביע עבורו. לכן ההיגיון מחייב דווקא לרוץ בשני ראשים: האחד פלורליסטי בראשות שקד ובנט והשני דתי מובהק בראשות סמוטריץ' ופרץ

מה הוא ואנשיו רוצים להנחיל. במקום הרצל יחולק עמוס עוז, ולא חלילה סיפורת של אדמו"ר השמאל המנוח, אלא משהו הרבה יותר האדרקור: ספרון אינדוקטרינרי קיצוני ששמו "שלום לקנאים". ספרון שתוקף, בין היתר, את מי שעוז סבור שהם קנאים, מי שמרבית הציבור הישראלי רואה אחרת. וכמובן - הספר מטיף להקים מדינת אויב פלסטינית בלב הארץ, מה שמכונה חזון שתי המדינות.

כדי להשלים את שטיפת המוח, חולדאי מתכנן לספק לתלמידי א' במקום ספר כלל-ישראלי, הטפה למה שבעירייה מכנים "חשיבות הדמוקרטיה", ספר ששמו - "מתי נדע אם מיכל נבחרת?". "פראבדה" מא' עד י"ב.

בעירייה טוענים שהספר של עוז נועד "לעורר חשיבה ביקורתית" ויעודד עיסוק ב"ציונות מודרנית". יצא המרצע מהשק, כי מה שהעירייה של חולדאי מכנה ציונות הוא לא הציונות שאנחנו מכירים. לא של הרצל, לא של בן-גוריון ולא של ז'בוטינסקי. הציונות של עיריית תל אביב היא לא ציונית.

כל זה כבר לא מפתיע כשמכירים את קברניטי העיר ופועלם, רק מה שמדהים הוא שתיקת הורי התלמידים ותושבי העיר. איך אפשר לשתוק במקום לעלות על בריקות ולהבהיר מה דעתך על שטיפת המוח הזו. ומה שעוד לא מובן הוא שתיקתה של ממשלת ישראל. איך זה שהיא מאפשרת לרשות מוניציפלית להתנתק למעשה מהחינוך של מדינת ישראל? ❖

חייכים אלטרנטיבה אחרת לנתניהו. מאידך, דווקא המשבר עם ליכרמן עלול לדחוף ימנים רבים, שנבעתו מהחיבור בין סמוטריץ' לחרדים, לזרועות המפוקפקות של ישראל ביתנו.

לכן ההיגיון מחייב דווקא לרוץ בשני ראשים, האחד פלורליסטי בראשות שקד ובנט, השני - דתי מובהק - בראשות סמוטריץ' ופרץ.

תל אביב יורדת מהציונות

עיריית תל אביב החליטה לרדת מהציונות - והמדינה שותקת. אומנם היה מי ששלח מכתב מחאה, היו כמה כותרות צנועות, אבל איפה הסערה והרעדת אמות הספים? אחרי הכל, השם תל אביב נלקח מספרו של בנימין זאב הרצל עצמו.

העובדות פשוטות: לעיריית תל אביב יש מחלקת חינוך, שעושה כמובן את מה שרוצה ראש העירייה רון חולדאי. וזו מחלקת ספרים, ספר לעולים לכיתה א', ספר למסיימי ו' וספר לבוגרי תיכון. שנים ארוכות חילקה העירייה לבוגרי התיכון את הספר של חוזה הציונות - "אלטנוילנד". למסיימי הגן חולק ספר שירים קונצנזואלי, שביניהם "אל"ף-בי"ת" של נעמי שמר, ותנ"ך ניתן לעולים לחטיבת הביניים. הספרים, כמובן, נועדו להנחיל כיוון שקל להגדיר אותו כציוני. תמיד ניתן לרענן ולחשוב מחדש, לא חייבים לקדש דווקא את "אלטנוילנד". אבל החלוקה של הספרים הישנים סימנה את הערכים שביקשה העירייה להנחיל. כך בדיוק גם כיום: הספרים החדשים שבכוננת עיריית חולדאי לחלק מלמדים